

Jirka

Jiří Mezřický

Maľba šiestich esejí

O sobě – malba esejů | Über sich selbst – Malen von Essays

Autor

Na první pohled se divák nezabaví dojmu, že se jedná o díla několika vzájemně spolu nekorepondujících umělců. Nesourodé, nekonzistentní, zdánlivě bez vzájemné souvislosti, heterogenní, výtvarný názor bez integrity, zkráceně, bez rozpoznatelné názorové ucelenosti o to méně jednotného rukopisu, nesporné jmenovatele vyzrálosti.

Co mne vede k tomu netvořit v jednotném výtvarném názoru? V první řadě je to naše doba, doba ještě stále postmoderní, která sice historii zná, ale odmítá z ní vycházet. Konec -izmů a uměleckých směrů. Nietzscheanský přístup k autoritám je dalším projevem a důvodem mého

Auf den ersten Blick wird der Betrachter nicht den Eindruck los, dass es sich um Werke einiger gegenseitig nicht miteinander kommunizierender Künstler handelt. Ungleichartig, nicht konsistent, scheinbar ohne gegenseitigen Zusammenhang, heterogene, darstellende Meinung ohne Integrität, in Kürze ohne erkennbare Meinungshomogenität, umsoweniger mit einheitlicher Handschrift, das sind zweifellos Merkmale der Reife.

Was verleitet mich dazu, ohne einheitliche darstellende Meinung zu schaffen? In erster Reihe ist es unsere Zeit, das noch immer postmoderne Zeitalter, das zwar Geschichte kennt, es jedoch ablehnt, von dieser auszugehen. Das Ende der Ismen und Kunstrichtungen. Der nietzscheanische Zugang zu Autoritäten ist ein weiteres Zeichen und Grund meines Zugangs zum Schaffen. Der wichtigste Fakt ist jedoch die Tatsache, dass das Malen von Geschichten nicht mehr anstößig ist.

Essays werden nach Ideen geschrieben.

Der Essay – ein in sich abgeschlossenes literarisches Gebilde, das zweifellos auch in eine darstellende Form transformiert werden kann, da der Essay als literarische Äußerung den Umfang einiger Seiten hat, gleicht auch seine darstellende Form der Form einer Bilderreihe, welche das Thema aus vielerlei Blickwinkeln behandelt.

Kehren wir um einige Generationen zurück, stellen wir fest, dass eines der Ziele der Moderne die vollständige Autonomie und Freiheit waren, die Wiedererlangung ästhetischer und umso mehr anthropologischer Unschuld, Einfachheit und Ursprünglichkeit. Bis hier stimme ich bedingte zu. Das umfassendste Ziel der Moderne war jedoch die Eliminierung jeglichen Widerstands, die Überwindung der für zusammengeschnürt und unrein gehaltenen Wirklichkeit und Geschichten, was heutzutage keine Geltung mehr hat. Freiheit ja, diese Haltung nahm aber der bildenden Kunst jeglichen Anspruch auf intellektuelle Basis. Der Künstler wurde zum empfindsamen, jedoch geistlosen Animo, welches letztlich immer von der Wirklichkeit erappt wurde. Ein hemmungsloses Mehren geistloser Artefakte scheint mir nicht besonders reizvoll und anziehend. Ich denke nämlich, dass ein bildendes Werk ohne eine Haltung zur Gegenwart, ohne die Reflexion von uns, unserer Gesellschaft, unseren Zutritt zu dieser und unseren Platz darin inhaltlos ist und den

přístupu k tvorbě. Nejdůležitější fakt je ovšem skutečnost, že malovat příběhy už přestalo být neslušné.

Na základě nápadů se píší eseje.

Esej – ucelený literární útvar, který se nesporně dá převést i do výtvarné formy, protože eseje jako literární projev je rozsahem několikastránkový, tak i jeho výtvarná forma je formou řady obrazů pojednávajících téma z mnoha pohledů.

Vrátíme-li se o několik generací nazpět zjistíme, že jedním z cílů moderny byly úplná autonomie a svoboda, znovuzískání estetické

a o to více antropologické nevinnosti, jednoduchosti a původnosti. Až potud můj podmíněný souhlas. Avšak nejrozsáhlejším cílem moderny bylo eliminování jakéhokoli odporu, překonání skutečnosti a příběhů, považovaných za svazující a nečisté, což dnes již neplatí. Svoboda ano, jenže tento názor odebral výtvarnému umění jakýkoliv nárok na intelektuální základ. Umělec se stal citlivým, avšak bezduchým animem, které bylo nakonec vždy zaskočeno skutečností. Nezřízené rozmnožování bezduchých artefaktů se mi nezdá příliš půvabné a přitažlivé. Jsem totiž názoru, že pokud výtvarné dílo neobsahuje postoj k dnešku, nereflektuje nás, naši společnost, náš přístup k ní a naše místo v ní, je bezobsažné, rozmnožující hromadu nepotřebných zbytečností bez jakékoli naléhavosti. Umění by se mělo stát nekompromisním nástrojem sebepoznání, zrcadlem a návodem k zamyšlení nad naším pobýváním na této zemi. Kdo nás ovládá, co si myslí, co si oni myslí o naší budoucnosti, kdo jsou to oni?, politici, jejich voliči? Budeme si zbytečně malovat příjemné obrázky, děti v náručí šťastných matek, anebo dekorativní kompozice bez hlubšího smyslu, když naše společnost se ubírá směrem o kterém netuší kam vede a kdo za to může.

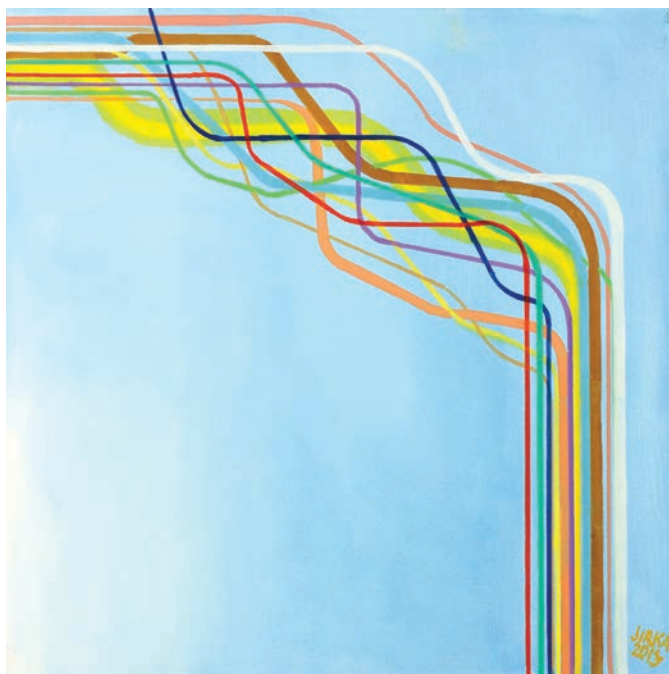
Pokud jedinec nechce být součástí masy, stačí nebýt pohodlný sám k sobě.

Friedrich Nietzsche

Haufen unnötiger Nutzlosigkeiten ohne jegliche Dringlichkeit vermehrt. Die Kunst sollte zum kompromisslosen Instrument der Selbsterkenntnis, einem Spiegel und Anleitung zu Nachdenken über unsere Existenz auf Erden werden. Wer beherrscht uns, was denkt er, was denken sie über unsere Zukunft, wer sind „sie“?, Politiker, deren Wähler? Werden wir vergebens hübsche Bilder malen, Kinder in Armen glücklicher Mütter oder dekorative Kompositionen ohne tieferen Sinn, wenn unsere Gesellschaft sich in eine Richtung begibt, von der sie nicht weiß wo sie hinführt und wer dafür die Schuld trägt.

Der Mensch, welcher nicht zur Masse gehören will, braucht nur aufzuhören, gegen sich bequem zu sein.

Friedrich Nietzsche

Trajektorie regulovaných pádů č. 349

Trajektorien der regulierten

Abstürze Nr. 349

akryl, olej, plátno

Akryl, Öl auf Leinwand

45 × 45 cm

2013

Výzva nevědomí | Aufforderung des Unbewussten

Jan Placák, 22. 7. 2014

Během své cesty po Amazonii jsem se v hloubi pralesa stal hostem šamana kmene Šipibo a podnikl s ním výlet do svého podvědomí. Jako bych se tenkrát vypravil pod hladinu bezbřehého moře. Do říše ticha a klidu, do území beze známek života, kde se jen čas od času zjevily a hned zas zmizely podivné, na pohled kovové a chladné předměty nejrůznějších tvarů. Elegantní a tajuplné. Relikty minulosti zbavené všech věcí rychle pomíjejících. Základ bez zbytečných nánosů a naplavenin, jádro zbavené obalu. Vrak lodě ukrytý hluboko pod hladinou, na těžko dostupném dně, jako torzo myšlenky zasuté kdesi v černé díře nevědomí.

Před cyklem obrazů „Ponorková válka“ Jiřího Mezřického jsem si vybavil své tehdejší pocity a pralesní vize, z mysli se mi opět vynořily různé útržky myšlenek a nápadů, které jako vraky spočívají kdesi v hlubinách mého mozku, aby tam zůstaly již navždy zapomenuté a utopené v tichu a tmě. Osamocené, neopakovatelné. Nevím, zda Jiří Mezřický maluje své vraky podle fotografií, jeho obrazy však rozhodně nejsou fotografickým zachycením malovaného. Jsou tajemné a pro mne plné otázek po smyslu života, na jehož konci je jen nekonečný klid, který autor ve svém cyklu zobrazuje. Drama, které předcházelo, není pro konečný výsledek důležité - po konci klid a absolutní ticho.

Protipólem osamělého vraku je v tvorbě Mezřického dav, zobrazený jako ohromné, někdy se vlnící, jindy statické pestrobarevné pole, nebo jako louku posetou různě barevnými květy, které ztratily svůj tvar, svůj původní vzhled. Hmota, která pozbyla svých individuálních rysů, masa, která rezignovala na vlastní názor a samostatné myšlení, která chce být ovládnuta a jejíž emoce se projevují jen v kolektivu. Zdánlivě statická, ve skutečnosti plná nepokoje, jež do pohybu uvede šikovný demagog, sport, společně prožitý a stejně vnímaný zážitek, koncert oblíbeného zpěváka, strach ze zesměšnění před tvárným a stádním okolím. Autor zároveň zkoumá, zobrazuje příčiny, situace, před nimiž se dav klaní a jimiž je uváděn do pohybu. Vesměs se jedná o banální situace. Na obraze jasně vymezené linkou, geometrickým obrazcem, monochromně namalovanou

Während meiner Reise durch Amazonien, unternahm ich als Gast mit dem Schamanen des Stammes Schipibo eine Tour ins Unterbewusstsein. Als wäre ich damals in ein uferloses Meer aufgebrochen. In eine Traumwelt der Ruhe und Stille, in ein Gebiet ohne Lebenszeichen, wo nur ab und zu seltsame, metallisch anmutende, kühle Gegenstände verschiedenster Formen erschienen, die gleich wieder verschwanden. Elegant und geheimnisvoll. Wie Relikte der Vergangenheit, entledigt aller schnell vergänglicher Dinge. Eine Grundlage ohne nutzloser Belage und Anschwemmungen, ein Kern ohne Hülle. Wie ein, in der Tiefe verborgenes, Schiffswrack auf schwer erreichbarem Grund, wie der Torso eines Gedanken, hängen geblieben irgendwo im schwarzen Loch der Unwissenheit.

Vor dem Bilderzyklus „U-Bootkrieg“ von Jiří Mezřický sind meine damaligen Gefühle und Urwaldvisionen wieder erwacht; aus den Erinnerungen sind manche Fragmente der Gedanken und Ideen emporgetaucht, die wie Wracks irgendwo in den Tiefen meines Gehirns ruhten, um dort für immer vergessen und in der Stille und Finsternis versenkt zu bleiben. Vereinsamt, nicht nachvollziehbar. Ich weiß nicht, ob Jiří Mezřický seine Wracks nach den Fotos malt, seine Bilder sind entschieden keine fotografische Fixierung des Gemalten. Sie sind geheimnisvoll und für mich übervoll mit Fragen vom Sinn des Lebens, an dessen Ende nur endlose Ruhe ist, die auch der Zyklus des Autors beinhaltet. Das vorangegangene Drama ist für das Endergebnis unwichtig – nach dem Ende kommt Ruhe und absolute Stille.

Der Gegenpol zum vereinsamten Wrack ist in Mezřickýs Kreation die Menschenmasse, dargestellt als gewaltiges, wallendes oder statisches farbenwechselndes Feld, oder als Wiese übersät mir verschiedenfarbigen Blumen, die ihre Form, ihr ursprüngliches Aussehen einbüßte. Eine Materie, die ihre individuellen Züge verlor, eine Masse, die auf eigene Ansichten und selbständiges Denken verzichtete, die beherrscht werden will und deren Emotionen sich nur im Kollektiv offenbaren. Sie ist scheinbar statisch, real aber voller Unruhe; ein, von der Masse gemeinsam erlebtes, in gleicher Weise wahrgenommenes Ereignis - eine Sportveranstaltung oder ein Konzert mit beliebtem Sänger - weiß

plochou. Pár slov, divadelní představení, hraná abdikace či vyceněné zuby v podobě ostrých linek či drápů zaseknutých do lidí zbavených svého názoru. Kontrastem mezi různě barevnou masou a ostrými neklidnými linkami jako by se obrazy chvěly a důrazně varovaly před rezignací na vlastní názor a před projevy stádnosti.

Pavučina, která se lehce třepe ve větru, jemně spředená z vláken, jež pavouk vysoukal ze svého zadečku. Pavučina, kterou pavouk neustále obnovuje a vylepšuje a ke zlosti mnoha hospodyněk zarputile a stále na stejném místě buduje. Mezřického cyklus „Gravitační abstrakce“ je stejně křehký a ze spleti jemných horizontál a vertikál spletený jako veledílo pavoukovo. Cítíme jemné prnutí a pohupování jako za mírného vánku, nestejně linky, zkroucené i rovné, silné a tenké, klidné a rozechvělé, zalomené do ostrých úhlů, ale i zaoblené. Nemají počátek, ani konec. Jejich pohyb je ovlivňován, jak píše sám autor cyklu, silou gravitace směřující do středu země, a proto nevytváří chaos. Střídmá barevnost ve spojení s křehkou strukturou kresby nutí k zamyšlení, které bych krátce nazval „Odkud? Kam?“.

Mé krátké povídání není o celkové tvorbě Jiřího Mezřického, týká se pouze třech cyklů tvořících jakousi výtvarnou trilogii, která se snaží postihnout pocity vnímavého člověka kladoucího si neustále otázku co je život, kam směřujeme, jaký je vlastně člověk a jaké je jeho místo tady na zemi.

ein geschickter Demagoge zu nutzen und sie in Bewegung zu setzen, der sich, aus Angst vor Verhöhnung, niemand aus der formbaren und herdenartigen Umgebung widersetzt. Hier eben sieht der Demagoge seine Möglichkeiten. Der Autor untersucht und weist auf Ursachen wie Situationen hin, die auf Menschenmassen wirken, diese ansprechen und sie dadurch in Bewegung setzen. Es handelt sich durchwegs um banale Situationen, bildlich dargestellt mittels einer lang gezogenen Linie, einer geometrischen Grafik, klar abgegrenzt durch monochrome Farbe. Auch einige Worte, eine Theatervorstellung, eine gespielte Abdankung oder gefletschte Zähne in Form scharfer Linien oder Krallen, die entmündigten Leuten festhaltend. Durch den Kontrast zwischen verschieden gefärbter Masse und den scharfen, unruhigen Linien, scheinen die Bilder zu schwingen und nachhaltig vor Resignation auf eigene Ansicht und Herdenzugehörigkeitsäußerungen zu warnen.

Eine Spinnwebe, die leicht im Wind flattert, fein gesponnen aus Fäden, kommend aus dem Hinterteil der Spinne. Eine Spinnwebe, die von der Spinne immerfort erneuert und ausgebessert und zum Ärger der Hausfrauen hartnäckig und wiederholt an derselben Stelle aufgebaut wird. Mezřickýs Zyklus „Die Schwerkraftabstraktion“ ist ebenso brüchig, bestehend aus der Verschlingung feiner horizontal und vertikal angelegter Fäden, zusammengeflochten wie das Meisterwerk der Spinne. Wir spüren die feine Spannung und das Wiegen wie im sanften Windhauch, ungleiche Linien, gewundene und gerade, starke und dünne, ruhige und zittrige, scharf abgewinkelte, aber auch abgerundete. Sie haben weder einen Anfang noch ein Ende. Ihre Bewegung ist, wie auch der Autor des Zyklus selber feststellte, durch die, in die Erdmitte zielende Schwerkraft beeinflusst und verursacht deshalb auch kein Chaos. Mäßige Farbigkeit in Verbindung mit der brüchigen Struktur der Abbildung drängt zur Nachdenklichkeit, die kurz gefasst wäre - „Woher? Wohin?“.

Meine kurze Abhandlung befasst sich nicht mit Jiří Mezřickýs Gesamtschaffen, es betrifft nur die drei Zyklen, die eine gewisse Schaffenstrilogie kreieren, welche die Gefühle eines aufgeschlossenen Menschen zu erfassen versucht, der sich andauernd die Frage stellt, was das Leben ist und welchem Ziel er zustrebt, wie der Mensch als solcher beschaffen ist und wofür er hier auf der Erde bestimmt ist.

V bunkru III, č. 328
Im Bunker III, Nr. 328
olej, plátno
Öl auf Leinwand
100 × 100 cm
2013

Všeobecně se tvrdí, že postmoderní doba postrádá příběhy.

Ponorkový epos – obrazový cyklus ve kterém si kladu otázku bez toho, že bych válku chtěl i jen náznakem heroizovat ba právě naopak, zda není tím purgatoriem, které zatřepalo rozpustilou společností a vedlo k její dočasné katarzi.

Ponorková válka malý, ale neskonale důležitý fragment II. světové války i když často zákeřné, byla alespoň z části válkou rytířskou – boj muže proti muži, posádky proti posádce.

Hrůzy, které prožili, a pokud je přežili, vyformovaly z těchto mužů a celé společnosti generaci pokornou zabývající se jistou dobou po válce podstatnými věcmi. Nebyl to konzum.

To pominulo a proto si znovu kladu otázku: koleduje si lidstvo opět o něco podobného, anebo to bude to samé na jiné téma?

Autor

**Lodenice I ›
Schiffswerft I**

olej, plátno
Öl auf Leinwand
100 × 100 cm
2011

Allgemein wird behauptet, dass in der post-modernen Ära die Vorkommnisse fehlen.

U-Boot Epos – ein Bilderzyklus, in welchem ich mir eine Frage stelle ohne dass ich den Krieg nur andeutungsweise heroisieren möchte, sondern im Gegenteil, ob er vielleicht ein Purgatorium ist, das die übermütige Gesellschaft aufrüttelt und zu einer einstweiligen Katharsis führt.

Der U-Bootkrieg war ein kleines, aber unermesslich wichtiges Fragment des 2. Weltkrieges; auch wenn manchmal meuchlerisch, war er mindestens teilweise ritterlich – ein Kampf Mann gegen Mann, Mannschaft gegen Mannschaft.

Die Grausen, das sie erlebt haben, und falls sie diese überlebt haben, formierten aus diesen Männern und der ganzen Gesellschaft eine demutsvolle Generation, die sich eine bestimmte Zeit nach dem Kriege mit essentiellen Angelegenheiten befasste was kein Konsum war.

Das ging vorbei und deshalb stelle ich mir erneut die Frage: Beschwört die Menschheit wieder etwas Ähnliches, oder entsteht dasselbe nur mit anderer Thematik?

‹ **Lodenice III, č. 309
Schiffswerft III, Nr. 309**

olej, plátno
Öl auf Leinwand
70 × 50 cm
2012

Vraky | Wraks

Vrak IV
Das Wrack IV
olej, plátno
Öl auf Leinwand
95 × 70 cm
2011

ESEJ | ESSAY

2

Vraky – z části zbytky válečných strojů – jako vznešený, tajemný v hlubinách a ve věčném klidu spočívající artefakt vyvolávající v mé mysli mnohé metafyzické otázky. Pro turisty se staly oblíbeným cílem. Přesto svědci dávné i nedávné minulosti mlčí a tímto mlčením k nám promlouvají. Chtěl bych jejich projevu rozumět. Uloženy v hlubinách oceánů obklopeny mořskou vodou jako preparáty ve formalínu zdánlivě se stejným posláním a za stejným účelem. Čiší z nich něco vesmírného, něco nekonečného a záhadného, dotýkajícího se neprobádané hloubky lidského bytí. Čekají, aby nám ve své majestátnosti a nepřístupnosti vymlčely své a lidské osudy.

Autor

◀ **Wrak č. 360**
Wrack Nr. 360
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 100 × 100 cm
 2014

Die Wracks – teilweise die Reste von Kriegsgeräten – als vornehmes, geheimnisvolles, im Abgrund ewiger Ruhe befindliches Artefakt, das in meiner Seele viele metaphysische Fragen hervorruft. Für die Touristen sind sie ein beliebtes Ziel geworden. Trotzdem die Zeugen der fernen und jüngsten Vergangenheit schweigen, sprechen sie durch dieses Schweigen zu uns. Diese Art der Kontaktnahme möchte ich verstehen - in den Tiefen der

Ozeane, umspült von Meereswasser, wie Formalinpräparate im Kabinett, anscheinend in derselben Mission und zu demselben Zweck. Es geht von ihnen etwas unendliches und mysteriöses, vom Weltall kommendes aus, berührend die unerforschten Tiefen des menschlichen Daseins. Sie sind bereit uns durch Erhabenheit und Unnahbarkeit ihre eigenen Schicksale, wie auch die menschlichen auszuschweigen.

◀ **Wrak XIII**
Das Wrack XIII
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 50 × 40 cm
 2011

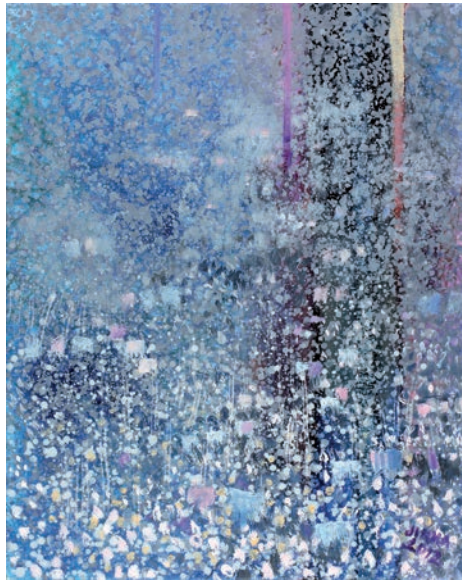

Dav – jeho výtvarná přitažlivost vězí v jeho struktuře. Je to množina manipulovatelných neindividualit, definovaná nekompetentností, přesto nárokem ovlivňovat i naši budoucnost. Bojovat o výhody, o které se nezasloužil, ale i právo na slušný život. Představuje nebezpečí spočívající v jeho manipulovatelnosti, je nevyčísitelný, svou mnohostí vytváří tlak, který vyrábí dějiny.

Dav sportovní – na stadionech a závodističích se schází dav, aby podpořil a adoroval své hrdiny. Jeho oblíbenci už nejsou vůdcové ani žádné osobnosti, duševní už vůbec ne, ale gladiátoři. Dav uvolňuje pohledem na sportovní klání své nahromaděné agrese, kterých si není vědom. Proto tato setkání často vyústí v záměrně vyvolané rvačky, které mají svědčit o bezvýhradné oddanosti svým obdivovaným favoritům. Něco podobného se dá říci i o hudebních festivalech. Tam sice nedochází k násilnostem, zato celý dav se nesmyslně klátí v rytmu ne každému libě znějících melodií. Dav jako duševní potenciál má nulovou hodnotu. Svou bezhodnotovou mohutností však nárokuje, a nejen v demokraciích, určovat náš společenský vývoj a naši budoucnost.

Autor

Obraz č. 332
Das Bild Nr. 332
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 100 × 100 cm
 2013

« Dav jako obraz č. 5
Die Menschenmasse
 als Bild Nr. 5
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 50 × 40 cm
 2012

« Dav jako obraz č. 3
Die Menschenmasse
 als Bild Nr. 3
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 50 × 40 cm
 2012

Die Menschenmasse – ihre bildende Anziehungskraft liegt in ihrer Struktur. Es ist die Masse manipulierbarer Nichtindividualitäten, definiert durch Unkompetenz, trotzdem mit Anspruch auch unsere Zukunft zu beeinflussen: Um unverdiente Vorteile, aber auch das Recht auf anständiges Leben zu erkämpfen. Sie ist eine Gefahr in ihrer Manipulierbarkeit, ist unberechenbar und durch ihre Vielfalt übt sie jenen Druck aus, der die Geschichte formt.

Masse der Sportfans – auf den Stadien und Rennbahnen versammelt sich diese Masse um ihre Helden zu unterstützen und zu feiern. Ihre Lieblinge sind weder Führer noch Persönlichkeiten, die Geistigkeit schon gar nicht, jedoch die Gladiatoren. Die Masse entledigt sich durch den Anblick von Sportkämpfen angesammelter Aggressionen, deren sie sich nicht bewusst ist. Deshalb münden solche Begegnungen oft in absichtlich ausgelöste Prügeleien, die eine vorbehaltlose Ergebenheit ihren bewunderten Favoriten bezeugen soll. Etwas ähnliches kann man auch über Musikfestivals sagen. Dort kommt es zwar nicht zu Gewalttätigkeiten, aber die ganze Menschenmasse schaukelt sich schwachsinnig im Takt der, nicht jedem angenehm klingenden Melodien. Die Menschenmasse als geistiges Potenzial hat Nullwert. Durch ihre wertlose Mächtigkeit beansprucht sie, und nicht nur in den Demokratien, unsere gesellschaftliche Entwicklung und unsere Zukunft zu bestimmen.

« Bez názvu
Ohne Titel
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 150 × 110 cm
 2011

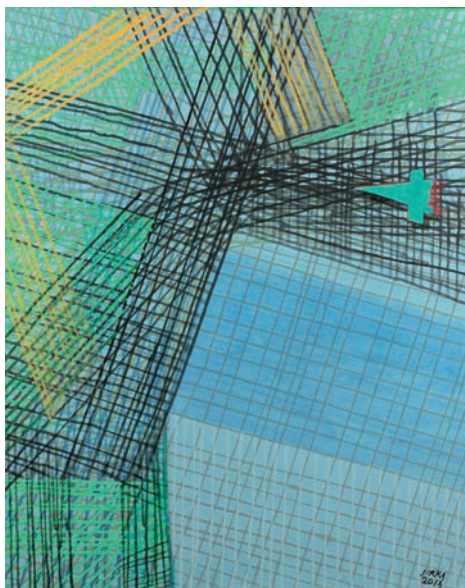
Gravitační abstrakce, horizontální i vertikální pohyb je ovlivňován silou gravitace směřující do středu Země. Přesto je silou ve vesmírném pojetí absolutně zanedbatelnou, i když pro nás primárně určující. A když pro nás, tak i pro tu, nás determinující množinu spolulidí. Avšak určující je fyzikálně, spirituálně ne. Kdyby jí nebylo, znamenalo by to absolutní chaos v pohybu. Naše gravitace myšlení je soustředěná, a tím srovnatelná s gravitací Země. Závěr? Nepřipusťme, aby naše myšlenky a pocity byly jen soběstředné, ale zahrnuly v sobě pohled do vesmíru včetně zamyšlení nad jeho existencí a důvodem. Doposud nepoznané pocity zprostředkují prožitek svobody v pokoře.

Autor

Gravitabstraktion – die horizontale und vertikale Bewegung wird durch die, in die Erdmitte gerichtete, Schwerkraft beeinflusst. Gleichwohl ist diese Schwerkraft im Sinne des Weltalls absolut unerheblich, für uns ist sie primär bestimmend. Und wenn für uns, dann auch für die, uns determinierende, Menge der Mitmenschen. Aber bestimmend ist sie physisch, nicht spirituell. Ihre Abwesenheit würde ein absolutes Chaos in der Bewegung verursachen. Unsere Schwerkraft von Noema ist konzentrisch, und so, mit der Schwerkraft der Erde, vergleichbar. Die Schlussfolgerung? Vermeiden wir, dass unsere Gedanken und Gefühle selbstherrlich werden, in unseren Blick auch das Weltall mit einschließen und uns Gedanken machen über dessen Existenz und Grundbestimmung. Die bisher unerkannten Gefühle vermitteln das Erlebnis von Freiheit in Demut.

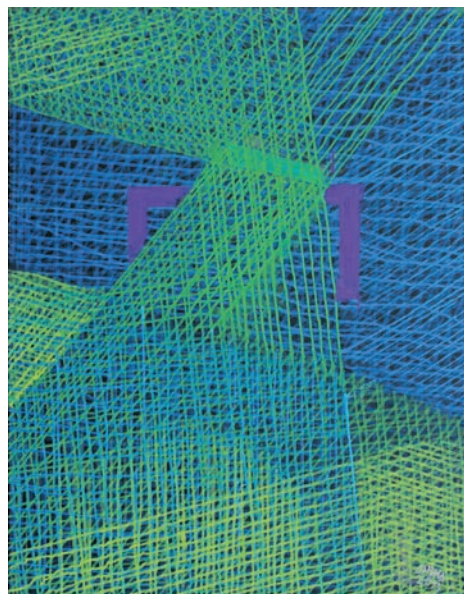
**Gravitabstrakce č. 357 ›
Gravitabstraktion Nr. 357**

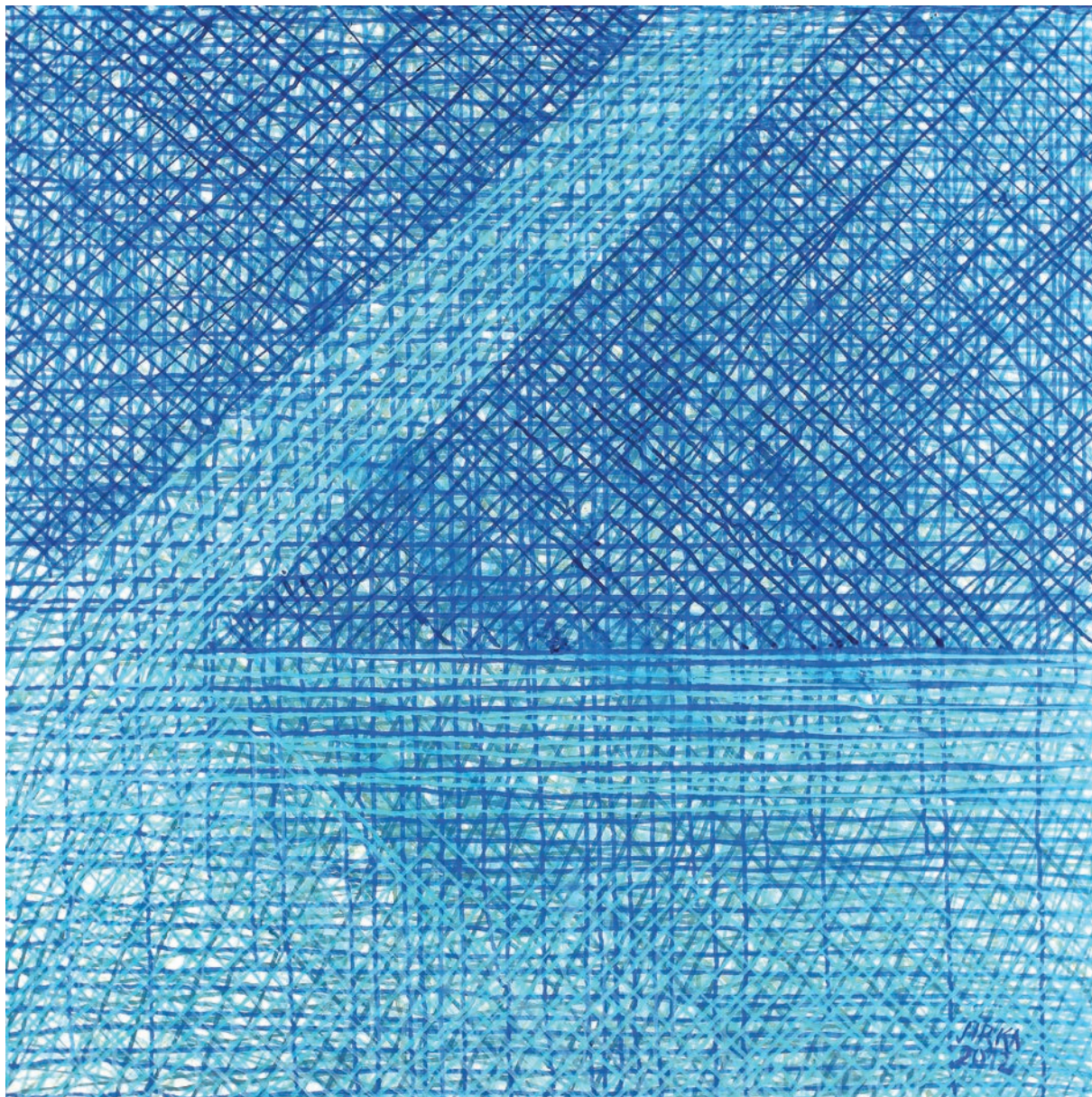
akryl, plátno
Akryl auf Leinwand
95 × 75 cm
2013

**Obraz č. 329 ››
Das Bild Nr. 329**

akryl, plátno
Akryl auf Leinwand
95 × 75 cm
2013

Obraz č. 296

Das Bild Nr. 296

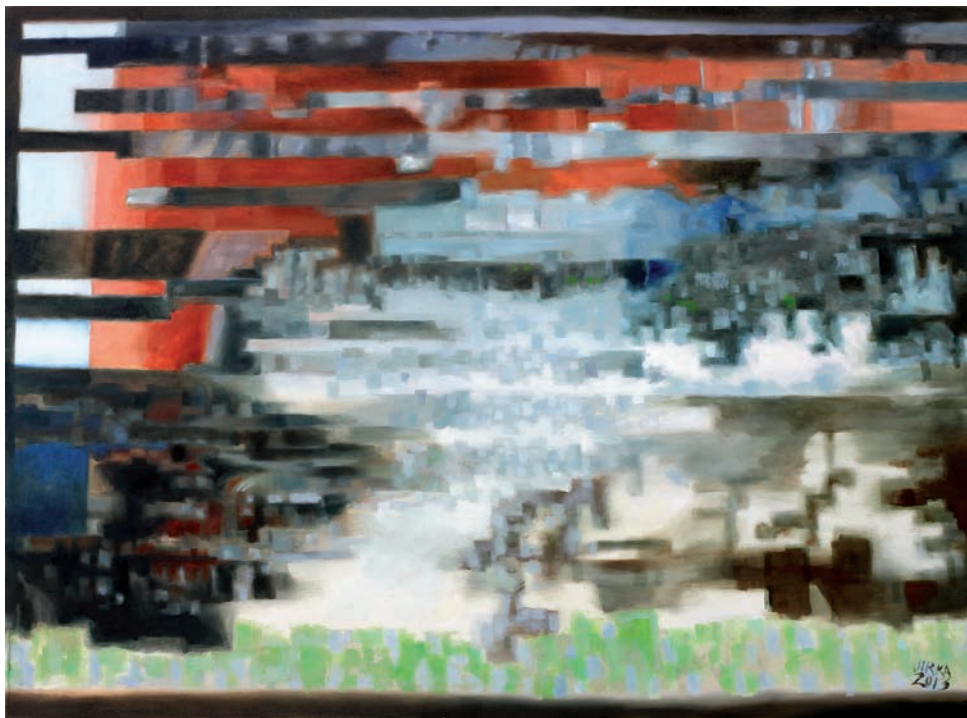
olej, plátno

Öl auf Leinwand

100 × 100 cm

2012

Errata č. 4 ›
Errata Nr. 4
olej, plátno
Öl auf Leinwand
110 × 150 cm
2013

Errata – porucha vnímání (slov)

„Zušlechťujme ducha ne proto, abychom zamezili chybám, ale zmírnili jejich následky“, (není to přesný citát, ale volná interpretace) praví autor knihy Errata George Steiner.

Dle něho dochází v naší slovní komunikaci, která je bezesporu v našem styku tou nejdůležitější, k poruchám. Rozumíme sice slovům našeho protějšku, ale nechápeme jejich obsah. Jsme líní, nesoustředění, je snad jeho úmyslem

být nesrozumitelný, anebo naopak, náš duševní potenciál není schopen myšlenky vnímat? Je možné, že jsme hned zpočátku rozeznali lež, nebo se jedná o myšlenky zcela bezvýznamné? A tak vznikají Erratas-poruchy naší komunikace, řeči.

Ty ale nevznikají jen ve verbální sféře, ale i na našich televizních obrazovkách. A ty jsou velmi výtvarné. Kéž by zůstalo jen při nich.

Autor

« Ona č. 363
Sie Nr. 363
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 50 × 40 cm
 2014

« Winston
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 95 × 75 cm
 2014

Errata č. 361
Errata Nr. 361
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 100 × 100 cm
 2014

Errata – Störung von Wahrnehmung (der Wörter)

„Wir veredeln den Geist nicht deshalb, um Fehler zu eliminieren, sondern um deren Folgen zu mildern“ (kein wörtliches Zitat, sondern eine freie Interpretation), wie der Buchautor von 'Errata', George Steiner bemerkt.

Nach ihm finden in unserer verbalen Kommunikation, die anerkanntermaßen in unserem Verkehr am wichtigsten ist, Störungen statt. Wir verstehen zwar die Wörter vom Gegenüber, begreifen aber deren Inhalt nicht. Sind wir faul, unkonzentriert? Ist vielleicht die Absicht des Gesprächspartners nicht verständlich zu sein oder umgekehrt, unser geistiges Potenzial nicht fähig die geäußerten Gedanken wahrzunehmen? Ist es möglich, dass wir schon zu Beginn eine Unwahrheit erkannt haben, oder geht es um ganz bedeutungslose Gedanken? Und so entstehen Erratas – Störungen unserer Kommunikation, unserer Sprache.

Die entstehen aber nicht nur in der verbalen Sphäre, sondern auch auf unseren Fernsehbildschirmen. Und die sind sehr kreativ. Wenn es bloß bei solchen bliebe...

Trajektorie regulovaných pádů | Trajektorien der regulierten Abstürze

6

ESEJ | ESSAY

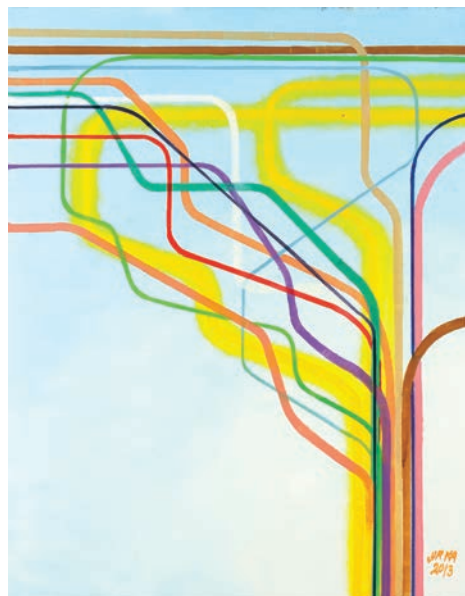
Trajektorie regulovaných pádů č. 366 › Trajektorien der regulierten Abstürze Nr. 366

akryl, olej, plátno
Akryl, Öl auf Leinwand
95 × 75 cm
2014

Trajektorie regulovaných pádů č. 346 ›› Trajektorien der regulierten Abstürze Nr. 346

akryl, olej, plátno
Akryl, Öl auf Leinwand
50 × 40 cm
2013

Trajektorie regulovaných pádů

Regulovaných pádů? Pády čeho, koho? A kdo to reguluje? Možná, že se někde vynakládá snaha těm pádům zamezit, ale bez viditelného úspěchu. Politici se marně usilují zatáhnout brzdy, ucpat díry vlevo i pravoboku a napnout potrhané plachty, aby udrželi na vlnách bouřlivého moře zmitající se plavidlo v zdánlivě správném kurzu. Můžeme se domnívat, že záchranné práce jen předstírají? Nebo jsou zmitání bezmocností? Zdá se jakoby jednotlivé pády vedly k pádu komplexnímu, společnému.

Že by to snad byl něčí program? Na tyto otázky až na několik mlhavých domněnek neexistují jednoznačné odpovědi.

O nastolení „Nového Řádu“ bylo již napsáno několik studií. Společnost se údajně k němu nedobere revolucí a protože na to druhé nemá morální potenciál, evolucí také ne. Co to tedy bude, co povede společnost k těmto „světlym“ zítkům. Tvrdí se, že je to slepá ulička, které musí nevyhnutelně a logicky předcházet regulovaný pád „Starého Řádu“.

Autor

**Trajektorie regulovaných
pádů č. 358 ›**
**Trajektorien der regulierten
Abstürze Nr. 358**
olej, plátno
Öl auf Leinwand
100 × 100 cm
2014

Trajektorien der regulierten Abstürze

Regulierte Abstürze? Welche und wessen? Und wer reguliert es? Kann es sein, dass man irgendwo versucht diese Fälle zu verhindern, aber ohne sichtbaren Erfolg. Die Politiker versuchen vergebens die Bremsen zu ziehen, die Löcher in Back- und Steuerbord zu stopfen und zerfetzte Segel anzuspinnen, um das, durch stürmische Seewellen hin und her gerissene Wasserfahrzeug auf vermeintlich richtigem Kurs zu halten. Dürfen wir vermuten, dass sie die Rettungsversuche nur vortäuschen? Oder werden sie nur durch Machtlosigkeit hin und her geschleudert? Es scheint, als ob einzelne Fälle zu einem komplexen, gemeinsamen Fall führten. Hat das vielleicht jemand im Programm? Auf diese Fragen gibt es, außer einigen vagen Vermutungen, kaum eindeutige Antworten.

Über die Einführung einer „Neuen Ordnung“ wurden schon mehrere Studien geschrieben. Die Gesellschaft ist angeblich nicht fähig, sie durch eine Revolution zu erreichen und da sie für das Andere kein moralisches Potenzial besitzt, auch durch Evolution nicht. Was also wird es sein, was die Gesellschaft zu dieser „hellen“ Zukunft führen wird? Man behauptet, dass es eine Sackgasse ist, der unvermeidbar und logisch ein regulierter Fall der „Alten Ordnung“ vorausgehen wird müssen.

◀ **Trajektorie regulovaných
pádů č. 359**
**Trajektorien der regulierten
Abstürze Nr. 359**
olej, plátno
Öl auf Leinwand
150 × 100 cm
2014

JIRKA – Jiří Mezřický

JIRKA, vlastním jménem Jiří Mezřický, Mgr. arch., narozený 20. 9. 1939 v Kolíně. Studoval na Slovenské Vysoké škole technické a na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě, kde v roce 1964 absolvoval odbor architektury. Od roku 1965 žije v Rakousku. 1975 založil samostatný architektonický ateliér (Staatlich befugter und beeideter Ziviltechniker). Od 1991 a 1993 projektové kanceláře v Praze a Bratislavě. V Rakousku projektoval více než 70 bankovních domů, školy, administrativní a obytné budovy. Od roku 1991 projekty a rekonstrukce bank v České a Slovenské republice.

JIRKA, mit eigenem Namen Jiri Mezricky, Mag. arch., geboren 1939 in Kolin bei Prag. Er studierte an der Slowakischen technischen Hochschule und Hochschule der bildenden Künste die Abteilung der Architektur wo er im Jahre 1964 absolvierte. Seit 1965 lebt er in Österreich. Im Jahre 1975 eigenes Architekturbüro (Staatlichbefugter und beeideter Ziviltechniker). Ab 1991 und 1993 Ateliers auch in Bratislava und Praha. In Österreich hat er geplant: Schulen, Gemeindehäuser, Wohnhäuser und an die 70 Bankhäuser. Ab dem Jahr 1991 plante er Bankhäuser und ihre Rekonstruktionen in der Slowakei und Tschechien.

Výstavy | Ausstellungen

- 1963** Městská knihovna Hodonín
- 1967** Galerie Griechenbeisl, Wien
- 1967** Amelungia CV Verbindung, Wien
- 1968** Galerie 107, Innsbruck
- 1968** Neufeld Galerie, Lustenau
- 1969** Museum Athenée, Ženeva
- 1971** Galerie Peithner-Lichtenfels, Wien
- 1986** Galerie Flora Wegis, Luzern
Galerie Kurze, Gütersloh BRD
Galerie Nievergelt, Zürich
- 1988** Chicago, Gallery Campanille Capponi
- 2004** Štúdio L+S, Bratislava
- 2006** RVS Studené, Most pri Bratislave
- 2006** Café Gallery, Bratislava
- 2006** Kis galéria, Komárom
- 2006** Regionální muzeum, Kolín
- 2006** Café Gallery, Bratislava
- 2007** Regionální galerie M. A. Bazovského
Trenčín
- 2007** Galéria na Náměstí, Topolčany
- 2007** Kulturní dům Piešťany
- 2007** Café galery „An der Ecke“ Bratislava
- 2008** Dom umenia Piešťany
- 2009** Galéria umelcov Spiša, Spišská Nová Ves
- 2009** Evropská komise, Brusel
- 2009** Knihkupectví KOSMAS, Kutná Hora
- 2010** Poslanecká sněmovna ČR, Praha
- 2010** Klub umelcov Bratislava
- 2012** Galérie Slovenskej výtvarnej únie
- 2014** Dom umenia, Piešťany
- 2014** Slovenské národné divadlo, Bratislava

Účasti na kolektivních výstavách Ausstellungsbeteiligungen

- 1963** Brno, Dům Pánů z Kunštátu,
- 1967** Wien, Secession, „Der blaue Reiter“
Innsbruck, 18. Österreichische
Jugendkulturwoche
- 1967** Wien, Hietzing, Konzilkirche
- 1968** Kirche in Oberwarth
- 2007** Palác Pallfy, Bratislava čeští umělci
na Slovensku
- 2007** Galeria Ardan, Bratislava
- 2008** Umelecká beseda, Bratislava
- 2008** Muzeum J. A. Komenského,
Uherský Brod
- 2011** Salón 2011, Bratislava
- 2013** Plassenburg in Kulmbach, DE
- 2013** Kunst Wandelhalle Bad Elster, DE
- 2014** Pálffyho palác, Bratislava

Symposia | Symposien

- 2008** Držková, ČR
- 2008** Mierovo (Castel pension)
- 2009** Horní Blatná, ČR
- 2009** Brezno
- 2011** Brunovce
- 2013** Všeradice, ČR

Jeho díla jsou ve vlastnictví rakouského Ministerstva školství a kultury a Dolnorakouského zemského muzea. Početné zastoupení v dalších galerijních, muzeálních a soukromých sbírkách.